

אילה בן לולו

יונים וירח בכיכר העיר הגדולה

שמי סתו בכפר העיר הגדולה.
את הולכת עם בנך.
הוא צורך בשקית
אכל של חתולים ליונים.
במערב, שמי הטורקזי טובעים
בתוך סופת חול לבנה.

אוטובוס עוצר בתחנת הכפר הגדולה,
דלתותיו נפתחות, מתוכו בוקע קולה
המתכתי של קריינית,
מכריז את שם התחנה.

הילד סובב במעגלים,
מאחל לילה טוב ליונים.
מצביע על פסל הכפר
מושך בחלצתו ואומר:
הן הלכו עכשו לישן בפסל.

"לילה טוב יונים!" קורא הילד,
מנפנף בידו לעברן בשמחה.

הירח מקף הלה עגלה,
כמו נטוע על פי מנהרה צהבה וארקה
של אור –
מישהו שגר אליכם מן העבר השני את הירח בתוכה.
ירח לבן מגיע עדי פתחה.

בְּנֶךְ סוֹכֵב סָבִיב סָבִיב
בְּכֹכֶר הָעִיר הַגְּדוֹלָה
יֶרֶחַ לָבֵן נֶעְצָר
עַל סֶף הַשָּׁמַיִם.

מְשִׁיעֵמִיק הַלֵּיל וַיִּגְבֵּר,
בְּמִנְהֲרָה צָהָבָה וְאַרְכָּה שֶׁל אוֹר
הוא יִסּוֹג אֶת אֶת לְאַחֹר.

אֶת קָמָה לְלָכֶת,
הַיֶּלֶד מִבֵּיט בָּךְ וְאוֹמֵר:
שִׁמָּת לֵב שֶׁהַיּוֹנִים הֵן חַיּוֹת הַמַּחְמֵד שְׁלִי?
אֲנִי מְכַבֵּד אוֹתָן וּמִגֵּן עֲלֵיהֶן,
לֹא רַק חֲבֵרִים יֵשׁ לִי
יֵשׁ לִי גַם אֶפְלוּ יוֹנִים.

פָּנְסִי הָעִיר כְּכֹר נִדְלָקוֹ כָּלָם.
נִשְׁיָקוֹת לֶחֶם יְבֻשּׁוֹת פְּזוּרוֹת
עַל מְרֻצָּפוֹת הַכֶּכֶר מְחֻסָּפְסוֹת.